

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v právnej veci navrhovateľa **Ministerstva obrany Slovenskej republiky**, proti odporcovi **Obvodnému pozemkovému úradu v Banskej Bystrici**, za účasti: **1. Pozemkového spoločenstva komposesorát a urbariát V.**, zastúpeného Ing. J. Č., **2. Slovenského pozemkového fondu, regionálny odbor Banská Bystrica**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. 440/2008 zo dňa 17. apríla 2008, o odvolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24Sp/72/2008-29 zo dňa 25. septembra 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 24Sp/72/2008-29 zo dňa 25. septembra 2008 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici zrušil rozhodnutie odporcu č. 440/2008 zo dňa 17. apríla 2008 podľa ustanovenia § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v spojení s § 250j ods. 2 písm. a/, písm. c/ a písm. d/ OSP a vrátil vec odporcovi na ďalšie konanie. Navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie krajský súd odôvodnil tým, že po preskúmaní námietky navrhovateľa ohľadom pripustenia zastúpenia Ing. Č. oprávnených osôb v predmetnom konaní dospel k záveru, že námietka je čiastočne dôvodná. Podľa názoru súdu mohli oprávnené osoby - členovia Pozemkového spoločenstva komposesorát a urbariát V. poveriť svojho spoločného zástupcu na uplatnenie nároku na vydanie nehnuteľností v zmysle § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, obvodných pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 330/1991 Zb.“). Toto poverenie však musí byť zrozumiteľné, jednoznačné a formulované tak, aby bolo bez akýchkoľvek pochybností z neho zrejme kto je povereným spoločným zástupcom, ktoré osoby poverenie udelili a na aký konkrétny právny úkon bolo udelené. Je potrebné mať

preukázanú skutočnosť, ktorí bývalí urbárnici (resp. ich právni nástupcovia) poverili zástupcu uplatniť reštitučný nárok v ich mene, pretože následne môže správny orgán rozhodnúť len o vlastníctve a vydaní ich podielov.

Podľa názoru krajského súdu správny orgán vec nesprávne právne posúdil najmä nesprávne aplikoval ustanovenie § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb., v spojení s § 2 ods. 1, ods. 2 zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 503/2003 Z. z.“). Prvostupňový súd sa nestotožnil so stanoviskom odporcu, že na uplatnenie reštitučného nároku všetkých oprávnených osôb postačuje, ak spoločný zástupca bol poverený uplatniť nárok povereniami zo strany majiteľov väčšiny podielov. Krajský súd teda pripustil spoločného zástupcu podľa § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb., ktorý bol určený so súhlasom majiteľom väčšiny podielov, avšak zastáva názor, že tento súhlas nenahrádza splnomocnenie všetkých oprávnených osôb, a teda nemožno v prípade, ak by oprávnené osoby osobitne nepoverili zástupcu, uplatniť v ich mene reštitúciu, pozitívne rozhodnúť o ich nároku, pretože v podstate by nárok v prekluzívnej lehote neuplatnili.

Krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutie aj z dôvodu, že po preskúmaní veci v medziach odvolacích námietok dospel k záveru, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci ohľadom skutočnosti, či došlo alebo nedošlo k vyplateniu vyvlastňovacej náhrady. Ďalej uviedol, že napadnuté rozhodnutie považuje za nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné, najmä pokiaľ odporca v dôvodoch rozhodnutia neuviedol, kto konkrétne uplatnil reštitučný nárok (ktoré oprávnené osoby), ako dospel správny orgán k okruhu oprávnených osôb, najmä vo vzťahu k pôvodným oprávneným osobám, či si uplatnili nárok všetky potenciálne oprávnené osoby po tom ktorom pôvodnom vlastníčkovi, urbárialistovi a podobne.

Vzhľadom na námietku navrhovateľa, že k vyvlastneniu došlo podľa zákona č. 63/1935 Zb., súd za zaoberal otázkou, či v danom prípade možno aplikovať reštitučný zákon č. 503/2003 Z. z. Navrátiť vlastníctvo k pozemkom možno oprávneným osobám pokiaľ vlastníctvo k pozemkom prešlo na štát alebo inú právnickú osobu v dôsledku vyvlastnenia bez vyplatenia náhrady (§ 3 ods. 1 písm. m/). Súd posudzoval, či obstojí tento reštitučný titul v prípade, ak vlastníctvo prešlo na štát postupom podľa zákona č. 63/1935 Zb., t.j. zákona, ktorý bol prijatý ešte v demokratickom zriadení, pred totalitným režimom. Zákon upravoval vyvlastnenie pre účely obrany štátu, ku ktorému dochádzalo bez ohľadu na to, či došlo k zmene spoločenského režimu. Keďže zákon č. 63/1935 Zb. upravoval vyvlastnenie a reštitučný zákon v ustanovení § 3 ods. 1 písm. m/ nešpecifikuje, o aké vyvlastnenie sa jedná, súd zastáva stanovisko, že je irelevantné, že k vyvlastneniu došlo na základe zákona č. 63/1935 Zb. O trovách konania krajský súd rozhodol s poukazom na § 250k ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý mal v konaní úspech ich náhradu nepriznal, nakoľko navrhovateľ si náhradu trov konania neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odporca odvolanie namietajúc, že zákonodarca uvedomujúc si zložitost' v uplatňovaní reštitučných nárokov oprávnených osôb pozemkových spoločenstiev, schválil v štvrtej časti zákona č. 330/1991 Zb. pre potrebu zákona č. 229/1991 Zb., ako aj zákona č. 503/2003 Z. z. ustanovenie, podľa ktorého na uplatnenie nároku na vydanie nehnuteľností a nárokov vyplývajúcich zo spoluvlastníctva v pozemkových úpravách určia oprávnené osoby spoločného zástupcu a spôsob jeho konania; na to je potrebný súhlas majiteľov väčšiny podielov. Odporca uviedol, že túto dikciu zákona

treba vykladať tak, že spoločný zástupca a správny orgán budú v konaní rešpektovať rozhodnutie väčšiny oprávnených osôb. Odporca poukázal na skutočnosť, že sa jedná o nedeliteľnú nehnuteľnosť, pričom všetci pôvodní spoluvlastníci alebo ich právni nástupcovia sú oprávnenými osobami, ktoré si svoje právo môžu uplatniť, pričom pre všetkých je záväzné rozhodnutie väčšiny o spôsobe konania spoločného zástupcu. Ďalej odporca upozornil, že pokiaľ sa jedná o deliteľný majetok právo na navrátenie musí uplatniť každá jednotlivá oprávnená osoba riadne a včas, t.j. do 31. decembra 2004 na obvodnom pozemkovom úrade, v obvode ktorého vlastnila pozemok a zároveň poukázala na skutočnosti podľa ustanovenia § 3. Takáto osoba a najmä viaceré osoby nemôžu využiť ustanovenie § 37 zákona č. 330/1991 Zb. a uplatniť si právo napr. prostredníctvom spoločného zástupcu, pretože sa nejedná o nehnuteľnosti, ktoré sa majú vydať podľa osobitného predpisu, t.j. nie je to majetok bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných právnych útvarov. V danom prípade nadpolovičná väčšina oprávnených osôb určila konkrétneho spoločného zástupcu, pričom odstránenie krivdy nepožadujú všetky oprávnené osoby, ale skupina osôb, ktorá si uplatnila nárok nie je totožná so skupinou osôb, ktorá určila spoločného zástupcu. V prípade spoločnej nehnuteľnosti zákon určuje, že nároky si treba uplatňovať u správneho orgánu prostredníctvom spoločného zástupcu. Je teda na spoločnom zástupcovi akú formu uplatňovania reštitučného nároku pripustí, ak o tom konkrétne nerozhodla nadpolovičná väčšina oprávnených osôb. V danom prípade nadpolovičná väčšina určila ako spoločného zástupcu Ing. J. Č., poverila ho uplatňovaním reštitučného nároku a konaním pred správnym orgánom a keďže formu vzťahov medzi jednotlivými fyzickými osobami a spoločným zástupcom neurčila, ostala ťarcha výberu formy na spoločnom zástupcovi. Odporca nevidí dôvod spochybňovať zoznam oprávnených osôb predložený riadne určeným spoločným zástupcom nakoľko rovnakým oprávneným osobám už v minulosti vydával nehnuteľnosti podľa zákona č. 229/1991 Zb. pochádzajúce z rovnakého pôvodného pozemkovníckeho telesa. Ďalej uviedol, že ani jedna oprávnená osoba nenamietala navracanie nároku zo strany spoločného zástupcu alebo správneho orgánu, keď v danom prípade množina oprávnených osôb je väčšia ako množina „splnomocencov“ pričom obidve množiny tvoria nadpolovičnú väčšinu spoluvlastníkov. Odporca uviedol, že sa necíti byť kompetentný posudzovať formu uplatňovania nároku jednotlivých fyzických osôb u spoločného zástupcu. Odporca má za to, že spoločný zástupca bol určený zákonným spôsobom a oprávnený k podaniu reštitučného nároku za všetky oprávnené osoby, ktoré si uplatnili do 31. decembra 2004 a preukázali splnomocnenému zástupcovi vzťah k pôvodnému vlastníkovi a ku konaniu pred správnym orgánom. Odporca nevidí dôvod spochybňovať zoznam oprávnených osôb predložený spoločným zástupcom. Dôvod, pre ktorý zrušil krajský súd napadnuté rozhodnutie, pokladá odporca rovnako za neopodstatnený, pretože spôsob uplatňovania reštitučných nárokov u spoločných nehnuteľností má na rozdiel od ostatných nehnuteľností svoje špecifiká a ani z pohľadu praktičnosti nepokladá správny orgán za vhodné uvádzať v rozhodnutí pri stovkách oprávnených osôb právne vzťahy, právne nástupníctvo po tom ktorom vlastníkovi, nakoľko takéto rozhodnutie by bolo menej preskúmateľné ako napadnuté rozhodnutie. Je teda podľa odporcu správne, keď ho poverili preberať návrhy, posudzovať ich, nahliadať do spisov, podpisovať dokumenty, rozhodovať vo veci a vyústením tejto činnosti je konkrétne uplatnenie nároku u správneho orgánu s predložením zoznamu oprávnených osôb, ktoré ho určili za spoločného zástupcu a konečného zoznamu oprávnených osôb, ktoré si prostredníctvom spoločného zástupcu uplatnili právo najneskôr do 31. decembra 2004. Nesúhlasil ani s tým, že krajský súd pri posudzovaní poverenia zástupcu sa oprel o rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 1 Sžo-KS 168/2004, č. 30/2007 ZSP, nakoľko podľa názoru odporcu nemožno aplikovať na napadnutú vec určenie zástupcu oprávnenými osobami v okrese Čadca, kde zástupca mal dispozičné právo vyplývajúce mu „v zmysle stanov“ urbárskeho spoločenstva K. v porovnaní s udeleniami plnej moci pre Ing. J. Č., ktorý okrem

udelenej plnej moci je súčasne aj predsedom spoločenstva a v zmysle stanov mu taktiež vyplývajú určité právomoci.

Vzhľadom na vyššie uvedené odporca žiadal, aby odvolací súd vydal rozsudok, ktorým zruší rozsudok krajského súdu a rozhodnutie odporcu ako vecne správne potvrdí.

Navrhovateľ sa podaním zo dňa 8. decembra 2008 vyjadril k odvolaniu odporcu namietajúc, že v zmysle zákona č. 503/2003 Z. z. si nie je možné uplatňovať nárok na navrátenie vlastníctva k pozemkom prostredníctvom urbárskeho spoločenstva, ale je ho možné uplatňovať len individuálne jednotlivými členmi takéhoto spoločenstva, pričom právo na navrátenie vlastníctva k pozemkom podľa cit. zákona vznikne len tomu členovi takéhoto spoločenstva (fyzickej osobe), ktorý je oprávnenou osobou podľa zákona č. 503/2003 Z. z. a preukáže existenciu niektorej z podmienok navrátenia vlastníctva podľa § 3 zákona č. 503/2003 Z. z. Spoločný zástupca môže v konaní podľa zákona č. 503/2003 Z. z. konať a zastupovať len tie oprávnené osoby, ktoré mu jednoznačne dali na takéto úkony osobitné splnomocnenie. Ďalej navrhovateľ uviedol, že zákon č. 503/2003 Z. z. rovnako nepripúšťa možnosť, že v prípade, ak je oprávnených osôb viac a nárok na navrátenie vlastníctva si uplatnila len niektorá z nich, vydá sa im celá nehnuteľnosť. Navrhovateľ namietal, že rozhodnutie odporcu v danej právnej veci považuje za nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené, pretože odporca v rozhodnutí okrem iného konkrétne neuviedol kto uplatňoval nárok na navrátenie vlastníctva, a ktoré konkrétne osoby považoval za oprávnené osoby, nie je zřejmý a jednoznačný okruh oprávnených osôb. Ďalej navrhovateľ uviedol, že v konaní nebola oprávnenými osobami preukázaná žiadna z podmienok podľa § 3 zákona č. 503/2003 Z. z.. Naproti tomu navrhovateľ si svoju povinnosť vyplývajúcu mu z rozhodnutia – vyvlastňovacieho výmeru Odboru výstavby rady ONV v Banskej Bystrici zo dňa 28. septembra 1954 splnil, a náhradu za vyvlastnené pozemky zaplatil bývalým vlastníkom týchto pozemkov, a to zložením do súdnej úschovy, čo navrhovateľ v konaní preukázal. V súvislosti s uvedeným dodal navrhovateľ, že v zmysle ustanovenia § 316 a 317 zákona č. 141/1950 Zb. Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom v rozhodnej dobe platila zákonná domnienka, že uložením peňažných prostriedkov do súdnej úschovy sa záväzok navrhovateľa vyplatiť náhradu za vyvlastnené pozemky považoval za splnený. Podľa názoru navrhovateľa preukázanie splnenia podmienok podľa § 3 zákona č. 503/2003 Z. z. je jednoznačne povinnosťou oprávnených osôb, a to za predpokladu, že si svoj nárok na navrátenie vlastníctva k pozemku včas uplatnili. Oprávnené osoby nepreukázali, že došlo k splneniu podmienky podľa ustanovenia § 3 ods. 1 písm. m/ zákona č. 503/2003 Z. z., pričom na preukázanie existencie tejto podmienky predložili čestné vyhlásenie, ktoré nemožno považovať za dôkaz v zmysle procesno-právnych predpisov. Rovnako tak oprávnené osoby v danej veci nevyvrátili ani zákonnú domnienku splnenia si povinnosti navrhovateľa, v zmysle ktorej platí, že došlo k vyplateniu náhrady za vyvlastnené pozemky a to zložením do súdnej úschovy. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody navrhol navrhovateľ napadnuté rozhodnutie krajského súdu potvrdiť.

Účastník v 1. rade v písomnom vyjadrení z 20.11.2008 odvolací návrh nepodal.

Účastník v 2. rade Slovenský pozemkový fond navrhol odvolaniu vyhovieť, nakoľko odporca pri vyporiadaní reštitučných nárokov postupoval obvyklým spôsobom a v súlade so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia

pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP v spojení s § 214 ods. 2 a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu odporcu nemožno priznať úspech.

Úlohou krajského súdu bolo v danej veci preskúmať rozhodnutie odporcu v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku (§ 250j ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP). Konanie v správnom súdnictve je totiž ovládané dispozičnou zásadou, znamenajúcou, že súd preskúmava napadnuté rozhodnutie len v medziach a v rozsahu určenom v opravnom prostriedku.

Z opravného prostriedku musí byť zrejmé, v ktorých častiach a z akej stránky má súd napadnuté rozhodnutie skúmať, a to aj s poukazom na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdenie o porušení zákona (procesného, resp. hmotného).

Z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP treba vyvodiť, že navrhovateľ je povinný ním videné dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia explicitne v opravnom prostriedku uviesť a vymedziť tak rozsah súdnej kontroly rozhodnutia správneho orgánu. Tieto jednotlivé tvrdenia tvoria vlastnú podstatu bodov opravného prostriedku, ktorými je súd viazaný.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd sa vo svojom rozhodnutí podrobne vyporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom aj odôvodnil. Na toto odôvodnenie odvolací súd i poukazuje a s týmto sa v zásade stotožňuje .

K námietkam uvedeným v odvolaní uvádza, že predmetom správneho konania bolo rozhodnutie o nároku oprávnených osôb Pozemkového spoločenstva komposesorát a urbariát Vlkanová podľa § 3 ods. 1 písm. m/ zákona č. 503/2003 Z. z.

Zákon č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom je jedným zo zákonov reštitučného charakteru, ktorého cieľom vyjadreným v jeho preambule je spolu s ostatnými reštitučnými zákonmi (aj zákonom č. 229/1991 Zb. v platnom znení, zákonom č. 330/1991 Zb. v znení noviel - § 37 až § 39) zabezpečiť tzv. reštitučné procesy zmiernenia niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v zákone presne ustanovenom období vo vzťahu k presne vymedzenému okruhu osôb a na základe v zákone taxatívne ustanovených prípadov straty majetku.

Účelom zákona č. 503/2003 Z. z. v platnom znení je navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu. Vlastnícke právo sa vracia k pozemkom, ktoré tvoria

- a/ poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria a
- b/ lesný pôdny fond.

Podľa § 3 ods. 1 písm. m/ zákona č. 503/2003 Z. z. oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku vyvlastnenia bez vyplatenia náhrady. Kto je oprávnenou osobou podľa zákona č. 503/2003 Z. z. je ustanovené v § 2 tohto zákona.

Pokiaľ ide o majetok bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných právnych útvarov, týmto svedčí predovšetkým ustanovenie § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 503/2003 Z. z., podľa ktorého oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát

alebo na inú právnickú osobu v dôsledku odňatia bez náhrady postupom podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 81/1949 Zb. SNR o úprave právnych pomerov pasienkového majetku bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných právnych útvarov.

„Urbarialisti“ alebo „urbárici“ boli osoby, ktoré podľa starého stavovského práva uhorského patrili do stavu poddaných, a ktoré podliehali právnej vrchnosti zemana. Tieto osoby nemali vlastnú pôdu - pozemky, ktorú im dal šľachtic do užívania. Za užívanie pozemkov urbármu museli poskytovať - poddanskú robotu ako aj materiálne a peniaze. Vzťah medzi šľachticmi a osobami jemu podliehajúcimi - urbárikmi je urbárom.

Ani zákon č. 229/1991 Zb. ani zákon č. 503/2003 Z. z. neupravili reštitúcie špecifické pre podmienky Slovenska. Preto ich riešil republikový právny predpis a to štvrtá časť zákona SNR č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu použitie ustanovení § 37 ods. 1 zákona č. 330/1991 Zb., podľa ktorého spoluvlastníckymi podielmi, ktoré sa majú vydať podľa osobitného predpisu alebo ku ktorým zaniká užívacie právo, sa rozumejú aj užívacie podiely alebo iné práva na spoločných nehnuteľnostiach, na ktoré sa vzťahovali predpisy o úprave právnych pomerov pasienkového majetku bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných právnych útvarov a § 37 ods. 2 cit. zákona, podľa ktorého na uplatňovanie nároku na vydanie nehnuteľnosti a nárokov vyplývajúcich zo spoluvlastníctva v pozemkových úpravách určia oprávnené osoby (spoluvlastníci) spoločného zástupcu (spoločných zástupcov) a spôsob jeho konania; na čo je potrebný súhlas majiteľov väčšiny podielov, sa *výslovne* vzťahuje najmä na uplatnenie reštitučného nároku podľa vyššie citovaného ustanovenia § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 503/2003 Z. z. (obdobne ako pri ustanovení § 6 ods. 1 písm. d/ zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov, ďalej len „zákon č. 229/1991 Zb.“).

Pri uplatnení reštitučného nároku podľa § 3 ods. 1 písm. m/ zákona č. 503/2003 Z. z. treba posudzovať splnenie podmienok predovšetkým podľa tohto zákonného ustanovenia.

Ustanovenia zákona č. 330/1991 Zb., ktorý zakotvil, že na obstarávanie spoločných vecí bolo možné založiť lesné a pasienkové spoločenstvo a že na uplatňovanie nároku na vydanie nehnuteľnosti a nárokov vyplývajúcich zo spoluvlastníctva pri pozemkových úpravách môžu určiť oprávnené osoby (spoluvlastníci) spoločného zástupcu (spoločných zástupcov) možno aplikovať analogicky, keďže ustanovenie § 37 ods. 1 zákona č. 330/1991 Zb. v poznámke 25) pod čiarou odkazuje pri zákone č. 229/1991 Zb. výslovne iba na ustanovenie § 6 ods. 1 písm. d/ tohto zákona, avšak pokiaľ ide o zákon č. 503/2003 Z. z. odkazuje na celý „zákon č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 217/2004 Z. z.“, t.j. bez vymedzenia konkrétneho zákonného ustanovenia.

Treba uviesť, že ani zákon č. 229/1991 Zb. za oprávnené osoby nepovažoval právnické osoby, ale štátnych občanov Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky s trvalým pobytom na jej území (§ 4 ods. 1), prípadne ich právnych nástupcov území (§ 4 ods. 2).

Z tohto možno vyvodit', že bývalí členovia urbáru síce mohli poverit' svojho zástupcu na uplatnenie nároku na vydanie nehnuteľnosti v zmysle § 37 ods. 2 zákona SNR č. 330/1991 Zb., avšak toto poverenie musí byť zrozumiteľné, jednoznačné a formulované tak, aby bolo bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, kto je povereným spoločným zástupcom, ktoré osoby poverenie udelili a na aký konkrétny právny úkon bolo udelené, a to bez ohľadu na to, že Ing. J. je aj predsedom spoločenstva, ako namietal odporca.

Okrem toho sa správny orgán musí vysporiadať aj s právnym postavením Pozemkovej spoločnosti komposesorátu a urbariátu Vlkanová v zmysle zákona č. 181/1995 Z. z. o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov.

Pretože krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutie odporcu a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 250q ods. 2 OSP v spojení s § 250j ods. 2 písm. a/, c/ a d/ OSP aj z iných konkrétnych dôvodov, ako tých, ktoré sú vytýkané v odvolaní, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací s poukazom na závery uvedené vyššie nepovažoval námietky odporcu za také, ktoré by mohli ovplyvniť posúdenie danej veci krajským súdom.

Preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici podľa § 219 OSP s poukazom na § 250ja ods. 3, veta druhá OSP a § 250l ods. 2 OSP súc viazaný aj dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) potvrdil ako vecne správny.

Odvolací súd ešte nad rámec odvolania k námietke odporcu vznesenej v jeho vyjadrení zo dňa 20.6.2008 v bode 4. (č. 1. 2) a poznámke navrhovateľa vo vyjadrení na odvolanie zo dňa 8. 12.2008 (č. 1. 47) poznamenáva, že pri uplatnení reštitučného titulu z dôvodu vyvlastnenia bez vyplatenia náhrady vec nemožno vydať, ak náhrada bola uložená do depozitu (súdneho či notárskeho) a po uplynutí kadučnej lehoty pripadla štátu.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP s poukazom na § 250l ods. 2 a § 250k ods. 1 OSP, pretože úspešný navrhovateľ ich náhradu neuplatnil (§ 151 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 3. júna 2009

JUDr. Jana B a r i c o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth